

VAN SINT-PIETER TOT SINT-GEERTRUID

Een vrome droom

Ik wandel over de Keltische weg van Luik naar Maas-tricht. Het is een mooie zomer-dag, ergens eind juli. Links van me, naar het westen, strekt het leem-plateau zich uit. De Spelt is rijp en het hele plateau is bedekt met een goudkleurige deken. Tussen het graan staan Naaldenkervel, Juffertje-in-'t-groen, Bolderik, spiegelklokjes, klaprozen en Korenbloemen die met hun witte, rozerode, rode en blauwe tinten oplichten tussen al

FOTO: M. LEJEUNE

dat goud. Aan de andere kant, naar het oosten, kijk ik over de Maasvallei heen uit op de Voerstreek. Het is een beetje heilig en de heuvels zien er erg dromerig uit.

Ik loop bovenop de Sint-Pietersberg. Dat is een stuk van het Haspengouws plateau tussen de valleien van de Jeker in het westen en die van de Maas in het oosten, waar die twee ongeveer parallel aan elkaar lopen.

Op een bepaald moment zie ik het kasteel van Caestert voor me opdoemen. Nog even verder en ik sla rechtsaf, richting Maas. Net waar het plateau overgaat in de helling, blijf ik abrupt stilstaan: daar, 70 meter onder mij, zie ik de Maas. Ze ziet eruit als een breed blauw lint, onderbroken door groene eilanden. Dat lint maakt een aantal brede bochten, ik zie geen beweging en dat geeft een gevoel van enorme rust. Ze lijkt erg lui, die Maas. Toch heeft ze een titanenwerk verricht om deze brede, indrukwekkende vallei te maken. Erlangs liggen een aantal dorpen, die er van hieruit al even slaperig uitzien.

De aloude Chemin des Meuniers brengt me langs de steile Maasflank naar beneden. De helling bestaat uit ononderbroken kalkgrasland, bijna zover als mijn blik reikt: van de hellingen van Halembaye, Lixhe en Nivelles, over die van Lanaye en de Vignes, tot aan Caestert. Het kalkgrasland is hier en daar kort gegraasd, maar op andere plaatsen wordt een enorme bloemenrijkdom tentoongespreid. Het is een kleurig tapijt van Beemdkroon, Duifkruid, zonneroosjes, tijm, gamander en bevernel en nog veel meer. En erboven dartelen massa's blauwtjes, Dambordjes, zandoogjes, op zoek naar nectar. Een schitterend beeld, waar ik niet zomaar genoeg van krijg. Al vrij snel sta ik beneden. Voor me strekt zich een vlak, moerassig landschap uit, tot aan de Maas. Ik richt me op de kerk van Lanaye die ik voor me aan de horizon zie. Van de Chemin des Meuniers loopt er een pad door het

moeras naar het dorp en dat wil ik volgen. Het moeras is kalkrijk door het water dat uit de helling komt en hier beneden 'botst' met het Maaswater. De vegetatie is om die reden ook adembenemend. Er zijn hoogopgaande plekken met Riet en Galigaan, Blaasvaren en Melkeppe. Op andere plaatsen bestaat een lagere begroeiing uit allerlei zeggen en biezen, met orchideeën waarvan nu enkel nog de zaaddozen te zien zijn, en Parnassia die nog niet bloeit.

Hier en daar staat er ook een Kruiwilgje tussen.

Het dorp Lanaye ligt niet in het moeras, maar op de oever van de Maas. Aan de overkant ligt Eijsden. Voor het dorp van Lanaye ligt een grote zandplaat in de Maas, het lijkt wel alsof ik aan de rand van een of andere Zuid-Franse rivier sta. Aan de zuidkant van het dorp neem ik een van de vele roeibootjes die klaarliggen en vaar de Maas over. In Eijsden ga ik weer langs de Maas een stukje naar het noorden, tot aan de Eijsder Beemden. Dat is een schitterende natte rivieruigte die nu op haar mooist is met wilgenroosjes, kattenstaart, toortsen en allerlei witte schermbloemigen. Door capriolen van de Maas komen hier ook drogere randjes voor met ratelaars en ogentroost. Hier en daar treedt ook hier kalkrijk water aan de oppervlakte en dan zijn er overgangen te zien tussen die rivieruigte en het kalkmoeras van aan de overkant van de Maas. Reeën en Edelherten komen hier grazen en geven het moeras een mooie mozaïekstructuur.

Verder van de Maas weg, wordt de bodem langzaam droger. Het moeras maakt plaats voor een mooie mozaïek van graslandjes, struikgewas en bosjes, begraasd door van alles en nog wat. Een kilometer verderop begint het zelfs heuvelig te worden en verschijnt er weer kalkgrasland op de helling. Tenslotte kom ik uit in het Savelsbos; dit moet een fantastische zaadbron zijn voor alle bosjes die zich in de omgeving ontwikkelen. Van hieruit probeer ik te zien waar ik vandaan kom. Tot mijn verbazing kan ik nog veel verder kijken: over de Maasvallei en over de Jeker heen, eindeloos ver, bijna tot Tongeren denk ik. Achter me, op het plateau ligt het dorp Sint-Geertruid. Van Sint-Pieter tot Sint-Geertruid. Moet je erg vroom zijn om deze twee dorpen aan elkaar te dromen?